„SĂ MULŢUMIM ROMÂNILOR PENTRU FRUMOSUL SPECTACOL OFERIT !"

THE OBSERVER — RUGBY — Give room to Romania

WESTERN MAIL — Romania's rise points to new world outlook

L'EQUIPE rugby — Première historique à l'Arms Park

Romanians aim to prove that they are first-class nation

SUNDAY EXPRESS — PROUD RUMANIANS MAKE THEIR POINT AGAINST WALES

SPORTS GUARDIAN — Wind of change

South Wales Echo — Super fit Romanians so difficult to beat

Ecoul stîrnit de turneul rugbyştilor noştri este ilustrat, convingător, de cîteva titluri (doar cîteva !) sub care au apărut, în diferite ziare de mare circulaţie, semnate de prestigioşi gazetari, comentarii elogioase.

THE OBSERVER : „Faceţi loc României".

WESTERN MAIL : „România cîştigă puncte pentru o nouă recunoaştere mondială".

L'EQUIPE : „Premieră istorică pe Arms Park".

SUNDAY EXPRESS : „Mîndrii români încheie bine în faţa Ţării Galilor".

SPORTS GUARDIAN : „Vînt înnoitor".

SOUTH WALES ECHO : „Super-puternicii români atît de greu de învins".

ELOGIU TURNEULUI LA CONFERINŢA SPORTIVĂ EUROPEANĂ

În şedinţa plenară a Conferinţei Sportive Europene — Berchtesgaden, 8–14 octombrie 1979 (delegaţi din 28 de ţări de pe continent) consacrată temei **„Sportul ca mijloc de înţelegere"**, reprezentantul Marii Britanii, **CADFAN DAVIES**, care a vizionat turneul rugbyştilor noştri din Ţara Galilor, şi-a încheiat intervenţia făcînd elogiul echipei României, pe care a prezentat-o drept un model al felului în care sportul poate fi utilizat ca mijloc de înţelegere între popoare.

În încheierea cuvîntării sale, C. Davies a spus : **„În timpul ultimilor ani, noi am primit în Marea Britanie mulţi oaspeţi reprezentînd cluburi din multe ţări. Sîmbăta trecută (n.r. 6 octombrie a.c.) am avut deosebita plăcere să întîlnesc pe oficialii şi jucătorii unei echipe de tineri din România, care ne-au vizitat pentru prima oară ţara în calitate de echipă naţională de rugby. Dar mai interesant mi se pare să menţionez că vizita acestei echipe naţionale a urmat unui număr de vizite reciproce ale unor cluburi britanice şi româneşti care au creat astfel climatul în care relaţiile cordiale internaţionale pot cu adevărat să se dezvolte şi să înflorească".**

N.R. Cadfan Davies este membru al **„Sports Council"** din Marea Britanie şi un vechi cunoscător al rugbyului nostru, întrucît a făcut parte (ca jucător) din formaţia Swansea care a jucat în 1958 la Bucureşti.

PE ARMS PARK, UN MECI DE RUGBY MEMORABIL

Cînd, împreună cu **Sandu Pop**, fostul căpitan al naţionalei de rugby, am ajuns în faţa hotelului **Angel** din Cardiff, miezul zilei abia trecuse de cîteva minute. Aşadar, pînă la meci mai erau trei ore. **„Angel-Hotel"** este situat chiar peste drum de **Arms Park**, de aceea, probabil, de fiecare dată cînd pe **National Ground** este meci mare, aici îşi stabileşte cartierul statul major al „welşilor". Încercăm să intrăm. Ne facem loc cu greu printre sutele de „fans" care poartă accesorii vestimentare dintre cele mai fistichii (pulovere largi roşii cu dungi albe, fulare şi tichiuţe de acelaşi fel). Toţi aveau prinse pe piept cocarde „suportericeşti" şi fluturau steguleţe în sunetul şi ritmul cîntecelor populare, tradiţionale. Predominant : roşul. După cum se vede, „fiesta" începe cu mult înaintea meciului propriu-zis. Mi se atrăsese, dealtfel, atenţia asupra faptului că celebrele coruri galeze creează o ambianţă unică în felul ei. Peste numai cîteva ore aveam să iau contact, pe marele „Arms Park", cu această atmosferă care te fascinează şi te înfioară în acelaşi timp.

„Evenimentul" plutea în aer pretutindeni. În hol, în jurul preşedintelui lui **Welsh Rugby Union, Gwyn Roblin,** toată protipendada rugbystică a Marii Britanii, personalităţi din Anglia, Scoţia, Irlanda (care şi-a trimis doi emisari oficiali spre a stabili detaliile turneului din 1980), din Noua Zeelandă, celebrităţi sportive din lumea ovalului, cum ar fi foştii căpitani ai Ţării Galilor **Rhys Williams, Carwyn James, Mervyn Davies, Terry Cobner,** ca şi recent laureatul premiului fair-play 1979, **Gareth Edwards,** mijlocaş de vis, revenit în ziua meciului de la Paris, unde, în cadrul unei solemnităţi, A.I.P.S. îi înmînase înalta distincţie ; celebrităţi din lumea filmului. I-am zărit pe **Vanessa Redgrave** şi pe **Richard Harris,** cel care a interpretat admirabil rolul unui rugbyst în filmul **„Viaţă sportivă".** Am întîlnit zeci de ziarişti, printre ei cunoştinţe mai vechi, precum **David Frost,** de la **The Guardian, Clem Thomas** de la **The Observer** sau **Francis Deltéral,** venit de la Paris, ca trimis al ziarului **L'Équipe.** Interes enorm...

La ora 14.30 pătrundem pe poarta lui **National Ground.** Mai întîi dăm o raită pe la cabine. Îl îmbrăţişăm pe **Irimescu** care — nervos — se agită să-şi scoată jucătorii la „încălzire". O primă surpriză : **Borş,** trist, e... în haine civile. Şi toată lumea îmi spusese aici că jucase perfect. **„Ce-i cu tine, nu joci ?". „Am avut aseară 40 de grade. Sînt răcit zdravăn. Aşa am eu întotdeauna ghinion".** În locul său în echipă, cu nr. 8, va juca **Dumitru,** căpitanul tricolorilor, care-i face astfel loc în linia a doua lui **Marin Ionescu.** Pentru „roşcovan" (care evoluase slab în primul meci), repus pe rol, urma un „moment al adevărului". Şi Marin, care de mult se bucură de simpatia noastră, a trecut examenul cu brio ! Pe Constantin Dinu, cel mai vechi internaţional în activitate, îl aştepta un record : tricoul cu nr. 56. **„Ce faci, Dinule, cînd ai de gînd să te opreşti ?". „Dacă azi mă descurc, vreau să fiu pe teren şi la Montauban. Să facem o surpriză şi francezilor pe terenul lor. Apoi, om mai vedea..."** Şi Dinu a fost perfect. Pe **Arms Park,** la 34 de ani, a dovedit o surprinzătoare tinereţe !

Împreună cu **Sandu Pop** luăm liftul care ne depune la etajul doi, direct în spaţiul afectat presei. Păşim în tribuna unei arene care fierbe ca un cazan pus sub presiunea celor 100 grade. (Ce va fi cînd va începe meciul ?). Gazonul, adevărat „persan verde", este (deocamdată) ocupat de o fanfară militară, alcătuită din circa 60—80 de instrumentişti. Ea dă în faţa tribunei un adevărat spectacol, acompaniată de corul zecilor de mii de oameni — bărbaţi şi femei — care cîntă celebrul şi melodiosul **„Glory, Glory Aleluia".** Asistăm la momente cu adevărat memorabile, care pur şi simplu îţi taie respiraţia. **Francis Deltéral,** vecinul meu de scaun, mă întreabă dacă am mai trăit vreodată atmosfera de pe **Arms Park.** La răspunsul meu negativ îmi strecoară prin vuietul stîrnit de galezi : **„elle est vraiment unique au monde"** (este cu adevărat unică în lume). **Sandu Pop,** care a jucat adesea în Franţa, Anglia şi chiar la Wellington, în Noua Zeelandă, confirmă : **„N-am mai văzut aşa ceva".**

Românii, care între timp s-au încălzit pe terenul alăturat al lui **RFC Cardiff,** pătrund pe gazon la ora 14,50. Tribunele tac, ca prin farmec, fascinate. **Marin Ionescu** face o tumbă **„à la Nadia"** care stîrneşte un ropot de aplauze. Tricolorii sar, aleargă, fac pase cu balonul. După cinci minute vin şi galezii. Intră în arenă precum taurii la **„corrida".** Galeria se reaprinde zgomotos. Vulcanul stă gata să erupă. Un fluier scurt al lui **Francis Palmade** readuce liniştea într-o clipă. (Ce contrast cu momentul precedent). Toţi se ridică în picioare. Se cîntă imnurile naţionale.

Noi, cei cîţiva zeci de români (au fost de faţă şi 25 de juniori ai Griviţei Roşii, împreună cu antrenorii lor), ne simţim pur şi simplu pierduţi în această mare de britanici. Şi totuşi, cît de uniţi de acest înălţător **„Trei culori".** Partida, aţi auzit şi dv. la TV, a fost punctată de cîteva momente în care mica dar inimoasă galerie românească impunea un atît de clar **„HAI ROMÂNIA !".**

Şi a venit minutul 48 al meciului. Pentru noi cel mai frumos. Cine oare ar putea uita acel eseu de kinogramă, urmare a unei acţiuni colective strălucite, de o acurateţe remarcabilă ? Scorul este egal, încleştarea pe teren totală. Se joacă în jumătatea gazdelor. **Dumitru,** atacă şi trage echipa înainte. Este placat, dar păstrăm balonul. Se face o aglomerare. **Paraschiv** o lămureşte „furind" mingea, pe care i-o dă rapid lui **Munteanu.** Acesta se insinuează ca o felină pe partea zisă „închisă" (adică, cu alte cuvinte, pe porţiunea de teren îngustă). De unul singur însă nu poate trece şi alege soluţia cea mai bună : pasă înăuntru. Cui ? Aceluiaşi **Dumitru,** care, cu un admirabil efort, a revent în atac. Face 10 metri drept spre ţinta galeză. Este placat, dar înainte de a cădea are timpul să-l vadă în dreapta sa pe **Marin Ionescu,** venit ca un bolid în ajutor. Acesta primeşte o pasă perfectă. Mai are cîţiva metri pînă la linia de but. Îi va face oare ? Ni se taie respiraţia. Zeci de mii de oameni urmăresc acţiunea cu sufletul la gură. Marin îşi dă seama că nu va putea trece prin perdeaua defensivă a galezilor. Şi atunci, fără ezitare, alege calea... **plonjonului. Se aruncă precum un înotător în bazin. Pluteşte cîţiva metri buni şi pe deasupra unui galez, care i se aruncă la picioare, printre alţi doi răsăriţi nu ştiu de unde,** culcă balonul în terenul de ţintă chiar lîngă buturi. Francezul **Palmade** ridică mîna, semn că încercarea este valabilă. Cîteva momente tribunele par uluite, apoi, cu sportivitate, îşi aduc omagiul frumoasei acţiuni, aclamînd puternic : **România 12 — Ţara Galilor 6**! Zece minute le-au trebuit gazdelor ca să refacă diferenţa. Un forcing teribil, în stilul lor caracteristic, duce la încercarea (şi ea exemplară) a aripei **Griffiths.** Scorul se apropie (12—10 pentru noi). Finalul nedorit se cunoaşte. Dar mai presus de scor a rămas în memorie spectacolul, magnific. Iar contribuţia celor 15 tineri români, intraţi atît de bine şi de repede în rol pe celebra scenă **(Arms Park)** — plină de semnificaţii pentru orice suporter al rugbyului fie el din Europa sau America, din Asia, Africa sau Oceania — a părut substanţială. Aşa a intrat România, pe poarta din faţă, în aşa-zisa **high society** (înalta societate) a rugbyului. Nu atît diferenţa minimă de scor (12—13) în compania cvasiinvincibililor galezi, ci mai ales **maniera de joc, mereu activă, mereu tehnică, a rugbyştilor noştri a impresionat, aducîndu-ne consacrarea mondială, la care aspiram, îndreptăţit, de cîţiva ani.**

După 85 de minute de la intrarea în arenă, National Ground-ul şi zecile sale de mii de spectatori acordau XV-lui nostru naţional, implicit României, cele mai înalte onoruri — **„Ladies and gentlemen"** — exprima setenţios, dar atît de cald în acelaşi timp, la sfîrşitul partidei, crainicul stadionului cu vocea sa baritonală **„să mulţumim românilor pentru frumosul spectacol oferit azi nouă, tuturor !".**

ROMANIA TOUR OF WALES 1979

WELSH XV v ROMANIA 6-10-79

Galezii gîndesc, desigur, că **„a învinge fără pericol, înseamnă a învinge fără glorie !"**

Iată de ce se cuvine să înscriem ziua de **6 OCTOMBRIE 1979** ca o dată istorică în cartea rugbyului nostru. La fel cum şi **5 IUNIE 1960,** ziua primei victorii (11—5) asupra celebrei naţionale a Franţei a însemnat şi continuă să însemne un alt moment de referinţă.

Între cele două date-jalon rugbyştii tricolori au disputat **84 de partide internaţionale** pe meridianele lumii, ducînd pretutindeni faima rugbyului de la poalele Carpaţilor. Există între cele două date o legătură trainică, o unitate indestructibilă. Asigurată de mulţi factori, dar şi de două nume asupra cărora am dori să ne oprim : **Viorel Moraru** şi **Valeriu Irimescu.** Primul, în 1960 un eroic căpitan de echipă a devenit astăzi un **manager** de prim rang ; secundul, acum 19 ani un puşti de nici 20 de primăveri care debuta în naţională, este astăzi un antrenor consacrat, respectat.

Aşadar, **CONTINUITATE, COMPETENŢĂ, PASIUNE, DĂRUIRE, MUNCĂ — toate aceste atribute înmănuncheate — iată cheia marilor succese ale rugbyştilor.** Iar vorba lui **Irimescu,** domoală, spusă cu multă socoteală şi luciditate după un meci atît de bun ca cel de la Cardiff : **„abia acum cred că putem face un joc mare şi la Montauban",** nu mi s-a părut de fel nelalocul ei. În fond, pentru a depăşi un nou prag (am desluşit în vorba lui dorinţa obţinerii **primei victorii** în Franţa) nu este nevoie să mai aşteptăm alţi 20 de ani !

Dimitrie CALLIMACHI

Viorel Moraru: CU GÎNDUL LA VIITOR...

„Buna comportare a unei echipe în turneu este în primul rînd efectul unei bune conduceri" (din declaraţia preşedintelui lui Welsh Rugby Union, dl. **Gwyn Roblin). O** referire care îl onorează, laolaltă cu antrenorii, şi pe **Viorel Moraru,** vicepreşedintele F.R.R. şi, ca să ne păstrăm în termeni englezi, **manager** al echipei României în Ţara Galilor. Să-i dăm cuvîntul...

„Considerînd turneul '79 din Ţara Galilor ca un TOT, cred că el înseamnă pentru rugbyul românesc **un mare pas înainte.** Turneul mi se pare important din mai multe puncte de vedere: A) **am obţinut o mare experienţă competiţională întîlnind echipe galeze — toate — de rangul întîi ca forţă pe joc şi posibilităţi de exprimare; B) am dovedit britanicilor, la ei acasă, că rugbyul românesc este astăzi pe deplin competitiv, la cel mai înalt nivel.** Jucătorii noştri au avut în teren şi în afara lui o comportare exemplară, ceea ce l-a determinat pe dl. **G. Roblin** să declare: **„Aţi jucat perfect, fără nici un incident. Aţi obţinut calificativul maxim, avînd comportarea cea mai corectă între echipele care au vizitat vreodată Ţara Galilor".** Sînt impresii care vor duce, fără îndoială, la intensificarea relaţiilor cu rugbyştii din Marea Britanie. Se ştie, în 1980 vom juca în Irlanda cinci partide, dintre care ultima, la Dublin, va fi un meci-test cu puternica naţională irlandeză. În 1981 este posibil să jucăm în Anglia (deocamdată în fază de proiect), iar un an mai tîrziu Welsh XV va juca la Bucureşti. Fireşte, nu trebuie să neglijăm relaţiile noastre tradiţionale cu rugbyul francez, care primul, în mod sportiv, ne-a întins mîna.

Sigur, toate acestea nu trebuie să ne conducă pe calea atît de periculoasă a suficienţei, iar obligaţiile noastre viitoare şi exigenţa trebuie să crească atît la nivelul naţionalei, cît şi al formaţiilor de club. Mă gîndesc în primul rînd, însă, la juniori, cărora va trebui să le creăm condiţii de joc mult mai bune, astfel că baza noastră de selecţie să devină mereu mai bogată. Numai aşa vom face alţi paşi hotărîţi spre o nouă calitate".

Valeriu Irimescu: REUŞITE, DAR ŞI IMPERFECŢIUNI

„Cele 5 jocuri ne-au relevat o evoluţie sigură a rugbyştilor noştri, cu multe reuşite. Cred că cel mai însemnat cîştig al tricolorilor în acest turneu a fost **eliberarea de complexe în faţa marilor echipe,** descătuşarea emoţională care le-a permis să joace de la egal şi cu celebrul **Wales XV,** în faţa căruia au avut chiar şi bune momente de superioritate tehnică, tactică, fizică !

Vorbind însă despre comportarea reprezentativei consider că mai important este să reţinem ce **nu** a fost pus la punct, încotro trebuie să ne îndreptăm atenţia. Astfel, judecînd jocul **în tuşă** voi remarca progresul său, faţă de anul trecut el fiind mai bine organizat, dar nu mă pot declara mulţumit integral atîta vreme cît baloanele cîştigate în aceste momente nu duc la păstrarea iniţiativei cît mai mult cu putinţă. **Grămezile spontane** au „ieşit" în general bine, dar ele reprezintă un capitol asupra căruia trebuie insistat la antrenamente, **nu numai la lot, ci — în primul rînd — la echipele de club !** Deşi nu s-a cedat în grămezile ordonate, mai avem de lucrat **pentru consolidare,** prin legări strînse, cumulînd forţele celor 8 înaintaşi într-o singură direcţie.

De asemenea, fazele de atac nu sînt purtate întotdeauna cu exactitate. Jocul liniei de treisferturi este insuficient de penetrant şi lansat. Dacă plasamentul în apărare este aproape ireproşabil, în schimb în atac el este, uneori, defectuos. Rezultă necesitatea unei circulaţii mai mari în susţinerea purtătorului de balon.

Dincolo de aceste amănunte... tehnice, mai grave au fost acele greşeli inadmisibile pentru jucătorii consacraţi. Cazul gafei lui **Bucos** — cu repercusiuni directe pentru rezultat — din meciul-test cu Ţara Galilor. Rugbyştii noştri trebuie să înţeleagă să joace faza pînă la fluierul arbitrului, singurul care decide".

RUGBYŞTII AU DAT O LECŢIE, EMOŢIONANTĂ ŞI EXEMPLARĂ, DE REPREZENTARE INTERNAŢIONALĂ

(Urmare din pag. 1)

punct de vedere, diferenţa între rugbyul nostru şi cel britanic este mare, **dar cu atît mai grandios apare jocul de la egal cu cei ce deţin atuuri de tot felul.** „Secretul" rugbyului nostru constă în **forţa morală a jucătorilor, în ambiţia lor nemăsurată de a nu accepta că pot fi cumva consideraţi învinşi înainte de a începe şi a se termina jocul.** Această atitudine porneşte de la ideea că **TOT CE SE REALIZEAZĂ LA NOI ÎN ŢARĂ ESTE, ÎN PRIMUL RÎND, RODUL UNEI AMBIŢII FĂRĂ PRECEDENT ŞI FĂRĂ SEAMĂN ÎN ISTORIA NOASTRĂ, AL MÎNDRIEI DE A-I AJUNGE PE TOATE PLANURILE PE ACEIA CARE, AVANTAJAŢI DE DIFERITE CONJUNCTURI ISTORICE SAU MATERIALE, SE AFLĂ ÎNAINTEA NOASTRĂ. Iată direcţia în care trebuie să acţioneze sportivii noştri fruntaşi din toate sporturile, privind pe rugbyşti ca pe nişte entuziaşti de la care primesc o superbă lecţie.**

Drumul lung de aproape şapte decenii de prezenţă continuă a rugbyului nostru pe plan european a cunoscut abia în ultimii ani succese de mare prestigiu, cum sînt victoriile asupra echipei Franţei, iar acum, după memorabilul turneu din Ţara Galilor, cel mai puternic centru rugbystic britanic, sportivii noştri au cucerit stima lumii rugbystice de pretutindeni.

În sportul nostru, rugbyul oferă de mulţi ani **exemplul cel mai elocvent de dragoste de sport, de seriozitate, de pregătire asiduă, de temeritate, de demnitate şi ataşament pentru culorile ţării, de patriotism înflăcărat.** Această atitudine consecventă devine după recentul **turneu o lecţie emoţionantă şi exemplară pentru toţi sportivii noştri, din toate disciplinele îndeosebi pentru cei ce se pregătesc pentru Jocurile Olimpice de la Moscova, din anul viitor. O mare lecţie de demnitate şi înflăcărată dorinţă de a reprezenta cu brio sportul românesc.**

Exemplul rugbyştilor noştri îl înregistrăm într-un moment în care analiza făcută celor mai multe sporturi olimpice arată că unele poticneli pe făgaşul unor succese continue şi de tradiţie, ca la lupte greco-romane, unele probe de caiac-canoe şi scrimă, volei, se **datoresc în primul rînd automulţumirii şi rabatului de la pregătire.** Abia au venit acasă de la Cardiff şi rugbyştii se gîndesc şi pregătesc un nou şi important obiectiv : **meciul cu Franţa.** Pornesc iarăşi la drum, **cu pasiune, cu seriozitate şi modestie, fără răsfăţ. Ştiu că îi aşteaptă antrenamente dure, cu păstrarea formei sportive, cu respectarea normelor de conduită sportivă şi morală.** Sîntem convinşi că rugbyştii noştri duc **o luptă şi împotriva îngîmfării,** că ceea ce au cucerit în turneul din Marea Britanie este prea scump pentru a fi devalorizat de o ţară banală, uşor de învins. **Ei trebuie să fie, în continuare, stegarii muncii asidue la antrenamente, ai ordinei şi disciplinei, ai dăruirii, ai patriotismului fierbinte.**

La fel trebuie să gîndească toţi sportivii şi antrenorii noştri în primul rînd aceia care, în acest an, nu au mai înregistrat succesele din trecutul apropiat. **FAPTUL CĂ NU ŞI-AU ÎNDEPLINIT OBIECTIVELE NU ÎNSEAMNĂ DESCURAJARE, MOTIVE DE A FUGI DE RĂSPUNDERE, CI, DIMPOTRIVĂ, ÎNZECIREA FORŢELOR ÎN SCOPUL RECÎŞTIGĂRII TERENULUI PIERDUT. Ei au o bună capacitate şi condiţii excelente de pregătire pentru a reveni în scurt timp şi a aspira îndreptăţit la podiumul olimpic.**

Lecţia plină de semnificaţii a rugbyştilor noştri este **o invitaţie la acţiune pentru toţi sportivii angajaţi în acest an şi în anul viitor în competiţii internaţionale şi, îndeosebi, la Jocurile Olimpice de la Moscova.**

UN MARE PAS SPRE TURNEUL CELOR 6 NAŢIUNI

Rugbyul românesc se află, astăzi, pe piscuri. Turneul de excepţie al echipei reprezentative în Ţara Galilor — privit, neapărat, ca un TOT — a constituit o performanţă scrisă cu litere de aur în istoria sportului nostru. O performanţă care nu s-a născut întîmplător, în vreo conjunctură de moment. Acest adevăr poate fi demonstrat în diferite moduri. Dintre care vom alege o succintă incursiune în trecut, cu gîndul la viitor.

Rugbyul românesc a împlinit o vîrstă venerabilă : 65 de ani. Ani în care acumulările cantitative au fost lente, ele devenind consistente abia în ultimele decenii. De la 3 echipe la începuturi, s-a ajuns la peste 110 competitoare, în campionatul Diviziei A, Diviziei B, în puternicul campionat al „speranţelor", în „Cupa federaţiei", în întrecerile, pe plan local, ale copiilor (da, copiilor!). Dacă în anii de pionierat abia se strîngeau pe terenuri o sută-două de jucători, acum numărul legitimaţilor a depăşit cifra 12000.

Din grupul entuziaştilor începutului, care scoteau bani din buzunar pentru a participa la primele meciuri internaţionale, pentru a aduce prima medalie olimpică (de bronz) sportului românesc, selectăm cîteva nume : ale fraţilor **Iconomu,** ale lui **Nae Mărăscu** sau **George Vraca** (un mare senior al gazonului şi scenei), **Nicolae Tanoviceanu** sau **Ion Buzoianu,** ale fraţilor **Sfetescu** sau **Ioan.** Ştafeta a fost preluată, în timp, de un **Ascanio Damian** (personalitate marcantă a arhitecturii româneşti), **Nelu Popa, Toma Moldoveanu, Alexandru Caligari, Gheorghe Pârcălăbescu,** fraţii **George** şi **Titi Ionescu, Dumitru Ghiuzelea, Anastase Marinache, Viorel Moraru, Radu Demian, Alexandru Paloşanu, Vasile Mladin, Constantin Stănescu, Mircea Rusu, Valeriu Irimescu, Gheorghe Răşcanu, Alexandru Pop, Gheorghe Dragomirescu, Adrian Mateescu, Paul Ciobănel, Gheorghe Nica.** Şi antrenori precum **Dragoş Ţenescu, Alexandru Argeşiu, Nicolae Pădureanu, Mariana Lucescu, Cornel Munteanu, Ion Buzoianu, Gogu Sfetescu, Gheorghe Pârcălăbescu, Petre Cosmănescu, Viorel Moraru, Titi Ionescu, Alexandru Carnabel, Mitică Ionescu, Eduard Denischi, Mihai Naca, Mitică Antonescu, Dumitru Manoileanu, Traian Doiciu, Vasile Constantin.**

Acumulările cantitative, condiţiile tot mai bune create în anii noii orînduiri au determinat saltul de calitate. Pe un teren fertil, al unui mare, foarte mare entuziasm, generaţiile mai noi, ale lui Constantin Dinu, Gheorghe Dărăban, Mihai Bucos, Ion Constantin, Gheorghe Dumitru, Petrică Motrescu, Enciu Stoica, Ion Pintea, Florică Murariu, Mircea Munteanu *sau* Marin Ionescu, *şi-au împlinit şi desăvîrşit talentul.*

De la prima mare victorie a rugbyului românesc (11—5 cu Franţa, în 1960) au trecut aproape 20 de ani. 20 de ani de multe împliniri. Şi, după ani şi ani de aşteptare — dar de aşteptare PRIN MUNCĂ — anul trecut s-a produs un moment de răscruce : începutul unui dialog permanent cu rugbyul britanic, marcat prin meciul selecţionatelor B ale ţării noastre şi Angliei şi prin turneul reprezentanţilor României, din toamna trecută, în patria balonului oval.

1979 a venit cu acest turneu de prestigiu, în Ţara Galilor.

1980 va însemna prima evoluţie românească pe terenurile irlandeze.

Ce ne vor rezerva anii următori ? Poate că vizita de răspuns a puternicului XV galez — preconizată pentru 1982 — va aduce cu ea un mare pas spre Turneul celor 6 naţiuni, *despre care se vorbeşte acum la modul cel mai hotărît în cercurile organizatorilor principalei competiţii din lumea rugbyului.*

Turneul tricolorilor în Ţara Galilor recent încheiat a însemnat, aşadar, un veritabil succes. Privindu-l şi — sau, poate, în primul rînd — prin prisma viitorului, să-l fixăm pentru totdeauna în memorie...

În ciuda opoziţiei a doi adversari, Marin Ionescu *înscrie primul eseu românesc în templul rugbyului galez*

BILANŢUL TURNEULUI

5 4 0 1 86–42

REZULTATE TEHNICE:

12–0 cu Ebbw Vale
9–3 cu Pontypridd
38–15 cu North Wales,
15–11 cu West Wales
12–13 cu Wales XV

TOTAL ESEURI : 9 marcate, 4 primite.

PREZENŢA TRICOLORILOR ÎN TURNEU

Bucos 5 partide, Motrescu 5, Constantin 5, Zafiescu 5, Becheş 1, Aldea 5, Alexandru 5, Paraschiv 3, Suciu 2, Murariu 5, Dumitru 4, Stoica 4, Borş 4, Pintea 5, M. Ionescu 3, Dinu 4, Scarlat 5, Cioarec 1, Bucan 1, Munteanu 5, Ortelecan 1.

O fotografie pentru istoria rugbyului nostru : lotul reprezentativei României în turneul întreprins în Ţara Galilor

INIMI PENTRU RUGBY, OAMENI ADEVĂRAŢI...

21 de jucători au scris istoria celui mai important turneu din istoria rugbyului românesc. 21 de inimi pentru rugby, 21 de oameni adevăraţi, cetăţeni ai României socialiste, iubiţi nu numai pentru gloria lor sportivă, care vine după multă trudă şi trece atît de repede în amintire. Ei sînt stimaţi, fiecare în parte şi toţi laolaltă, şi pentru activitatea lor de zi cu zi în societate. Iată-i, în sumare portrete, pe cei 21.

MARIAN ALDEA. 27 de ani, 181 cm, 83 kg, 2 meciuri A (inter-ţări), funcţionar, căsătorit, tatăl unui copil. Aripă. Clubul Dinamo. S-a impus, în timp, printr-o mare forţă de pătrundere prin orice „zid" defensiv advers. S-a afirmat greu. Tenace, modest, Marian Aldea a crezut însă în consacrarea lui, obţinută în pragul maturităţii. A devenit titular în naţională anul acesta, la Harkov. El constituie un convingător exemplu al adevărului că niciodată nu e prea tîrziu...

DUMITRU ALEXANDRU. 26 de ani, 181 cm, 80 kg, 20 A, funcţionar, căsătorit. Mijlocaş la deschidere. Clubul Steaua. Bine făcut, el joacă la echipa campioană rolul, adesea determinant, al „uverturii". Şi îl joacă, cel mai adesea, „ca la carte". Atuul său principal : o lovitură de picior exactă şi eficace.

OLIMPIU BECHEŞ. 24 de ani, 175 cm, 80 kg, 3 A, strungar, necăsătorit. Centru. C.S.M. Sibiu. Un tînăr delicat în viaţă, în teren un atacant abil şi un placheur redutabil. Nu ne-a dat încă măsura deplină a talentului său şi datorită unei anume fragilităţi care i-a adus un însemnat şir de accidentări. Dar nu are decît 24 de ani... !

POMPILIU BORŞ. 25 de ani, 197 cm, 104 kg, 3 A, funcţionar, căsătorit. Înaintaş, linia a II-a sau a III-a. Dinamo Prinzător excelent, jucător vivace prin definiţie, a cules frumoase aprecieri pe terenuri galeze. Un mare entuziast, un adevărat „tonic" pentru orice colectiv.

IOAN BUCAN. 24 de ani, 180 cm, 104 kg, 2 A, student, căsătorit. Pilier. Ştiinţa Petroşani. Puternic şi ambiţios, ex-ieşeanul a devenit un stîlp, la propriu şi la figurat, al grupului tricolorilor.

MIHAI BUCOS. 29 de ani, 175 cm, 75 kg, 23 A, profesor de educaţie fizică, căsătorit, are un copil. Fundaş sau mijlocaş la deschidere. Farul Constanţa. Plin de temperament, „Cucu" reprezintă tipul jucătorului în stare să contribuie decisiv la o victorie dar şi la o... înfrîngere. Unii spun că locul său este la uvertură, alţii îl văd un excelent fundaş. Oricum, Bucos a şi intrat în galeria marilor noştri rugbyşti. Şi încă un amănunt : este un incorigibil... optimist.

NICOLAE CIOAREC 27 de ani, 183 cm, 102 kg, 1 A, funcţionar, căsătorit, 2 copii. Pilier. Steaua. A revenit printre tricolori pentru a juca ...37 de minute la Pontypridd. Modest şi ambiţios, el rămîne un rugbyst care poate obţine noi titularizări în XV-le României.

ION CONSTANTIN. 28 de ani, 180 cm, 81 kg, 30 A, funcţionar, căsătorit, 2 copii. Centru. Dinamo. Fosta promiţătoare aripă a reapărut în prim-plan la modul cel mai spectaculos, ca centru. Secretul redescoperirii sale : o viaţă de familie frumoasă. mai multă ambiţie şi... muncă.

CONSTANTIN DINU. 34 de ani. 183 cm, 106 kg, 56 A, inginer, căsătorit, 2 copii. Pilier. R.C. Griviţa Roşie. Conservîndu-şi abil forţele, veteranul tricolorilor nu se dă deloc bătut în faţa... tinereţii contracandidaţilor. Pentru el rugbyul nu mai prezintă secrete. recordul său de selecţii în naţională părînd, la ora actuală, de neatins. Şi cînd te gîndeşti că „vulpoiul" Dinu nu şi-a anunţat încă retragerea !

GHEORGHE DUMITRU. 27 de ani, 193 cm, 100 kg, 27 A, student, căsătorit, un copil. Închizător de grămadă. Universitatea Timişoara. Descoperit întîmplător (!) la Constanţa, el a fost şi rămîne un uriaş cu suflet de copil. Căpitan al tricolorilor şi solist al grămezii actualei sale echipe de club, numărul 8 (care poate fi, foarte bine, şi 4 şi 5) şi-a atras cea mai mare simpatie pe National Ground. A jucat admirabil, exemplar.

MARIN IONESCU. 26 de ani, 191 cm, 108 kg, 18 A, funcţionar, necăsătorit. Înaintaş linia a III-a sau a II-a. Steaua. I-a fost dat să intre în istoria „ovalului" nostru, ca autor al primului eseu românesc în templul rugbyului galez.

PETRICĂ MOTRESCU. 28 de ani, 178 cm, 80 kg, 34 A, profesor de educaţie fizică, necăsătorit. Aripă. Farul. Atacant de excepţie şi un om cu calităţi deosebite: fire deschisă, sinceră. Nu este încă tată, dar are mulţi... copii ! E vorba de vlăstarele rugbyului constănţean, pe care le pregăteşte — alături de **Bucos** şi **Ianusevici** — pentru a juca, cîndva, şi ele pe ...Arms Park.

MIRCEA MUNTEANU. 27 de ani, 172 cm, 84 kg, 25 A, ofiţer, căsătorit, un copil. Taloner. Steaua. Controversatul „Dodo" rămîne unul dintre produsele cele mai valabile ale generaţiei sale. În marele meci de la Cardiff talonerul nostru nu a pierdut nici o minge pe introducerea lui Paraschiv, cîştigînd — în schimb — una celebrului Windsor. Ambiţiosul Munteanu este căpitanul campioanei României.

FLORICĂ MURARIU. 24 de ani, 183 cm, 94 kg, 20 A, funcţionar, necăsătorit. Linia a III-a. Steaua. Acest zdravăn flăcău moldovean are o vitalitate puţin obişnuită ! El a fost chemat nu numai la prima noastră reprezentativă, dar a avut şi cinstea de a reprezenta rugbyul românesc într-o selecţionată mondială.

MIRCEA ORTELECAN. 30 de ani, 180 cm, 88 kg, 18 A, inginer, asistent universitar la I. M. Petroşani, căsătorit. Taloner, Ştiinţa Petroşani. De origine din Maramureş, acesta este o întruchipare a dictonului „mens sana in corpore sano". Ceea ce spune, credem, foarte mult despre profilul unui sportiv excelent, al unui om întreg la minte şi la trup.

MIRCEA PARASCHIV. 25 de ani, 175 cm, 76 kg, 22 A, electronist, necăsătorit. Mijlocaş la grămadă. Dinamo. Talent din abundenţă pentru un post atît de important ! Mircea este, în acelaşi timp, un bun coleg şi un băiat care nu se dă niciodată învins !

ION PINTEA. 31 de ani, 192 cm, 102 kg, 13 A, funcţionar, căsătorit, un copil. Linia a II-a. Steaua. A fost, mai întîi, handbalist, unul ca oricare altu'. A venit apoi în rugby, pentru a „creşte" oarecum lent, dar sigur, debutînd în naţională la o vîrstă la care alţi sportivi trăiesc... din amintiri. S-a lansat anevoie, pentru a deveni însă prinzătorul numărul 1 al rugbyului nostru. Este, în acelaşi timp, un admirabil coleg.

CORNELIU SCARLAT. 26 de ani, 185 cm, 102 kg, 9 A, mecanic auto, căsătorit, un copil. Pilier. R.C. Griviţa Roşie. El a marcat cel mai remarcabil progres din ultimii ani, adăugînd forţei spontaneitate în joc, prezenţa sa activă nemaireducîndu-se doar la momentele fixe.

ENCIU STOICA 26 de ani, 186 cm, 94 kg, 26 A, inginer, căsătorit, un copil. Linia a III-a. Dinamo. Desemnat, doi ani la rînd, rugbystul nostru numărul 1, Emil a trăit anul acesta emoţia absolvirii examenului de stat şi a atmosferei de pe National Ground, dar a cunoscut şi unele necazuri : abia se refăcuse după o accidentare şi a urmat alta! Jucător cu o deosebită rază de acţiune, placheur redutabil, el este şi un băiat mereu vesel.

EDUARD SUCIU. 27 de ani, 170 cm, 72 kg, 5 A, funcţionar, căsătorit. 2 copii. Mijlocaş la grămadă. Steaua. Mare sufletist, a lăsat o impresie excelentă la cele două evoluţii ale sale în Ţara Galilor. Iar dacă nu a „prins" echipa pentru meciul-test, nu s-a descurajat. Mîine va fi, poate, rîndul său...

ION ZAFIESCU. 26 de ani, 186 cm, 86 kg, 1 A, funcţionar, căsătorit, un copil. Centru. Steaua. Debutantul în naţională — şi unde, pe Arms Park ! — a crescut şi el considerabil în valoare în vremea din urmă. Provenind din linia a treia, „Zafi" nu mai este doar o speranţă ca centru. Este o certitudine !

Au mai făcut deplasarea, dar nu au fost întrebuinţaţi : **TEODORIN TUDOSE** (Ştiinţa Petroşani), **MIHAI HOLBAN** (Farul), **GHEORGHE CARAGEA** (Dinamo) şi **DAN FLOREA** (Ştiinţa CEMIN Baia Mare).

Antrenorii acestei echipe bine pregătite, din toate punctele de vedere, au fost **VALERIU IRIMESCU** şi **ADRIAN MATEESCU.** Medicul lotului : **NICOLAE GHERACOPOL.** Conducător: ing. **VIOREL MORARU,** antrenor emerit, vicepreşedinte al F.R.R. Din lot a mai făcut parte arbitrul **GABRIEL EFTIMESCU.**

Prezentare de
Geo RAEŢCHI